Ε. ΝΠΟΝΠΙΝΣΚΑΓΙΑ

ΜΙΚΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Μετάφρασι Α. ΚΟΚΙΝΥ

ΕΚΔΟΣΙ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙ"
ΡΟΣΤΟΒ-ΔΟΝ 1931

Ε. ΝΠΟΝΠΙΝΣΚΑΓΙΑ

ΜΙΚΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Μετάφρασι. Α. ΚΟΚΙΝΥ

ΕΚΔΟΣΙ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙ"
ΡΟΣΤΟΒ-ΔΟΝ 1931

Е. Бонбинская

Маленькие Рассказы

Перевод А. Кокинос

Греческое Издательство „Коммунистис"
Ростов-Дон 1931 г.

Упол. Крайлит 2946 Заказ № 404 Тираж 2000

Ростов-дон. тип. греч. изд-ва „коммунистис"

ΙΒΡΑΝΑΤΟ

Ι Σόφι κε ο Πανίκας ίνε πιονερ ςο δέκατον τάγμαν. Τιν παραμονιν 8 Μαρτι εγίρτςαν ςο ςπιτ πολα τιρανιγμεν. Ι ζατάνια, ντο εδόκανατς κέτον πεκςεγέλαςι.

— Κάθαινας πιονέρος, πρεπ αίκον ιμέραν να φερ ςο κλυπ τιν μάνανατ ίπεν ο βοζζάτις τι τάγματος-ατυν, οντες ετελίοςεν τον λόγον-ατ για το 8 τι Μαρτ.

«Γολάγια λέγιατο», ενύνιζεν ι Σόφι. Κεπρόφταςεν νανι το ςτόμανατς για ταβριζνον το πράζνικον κι αρτυκ επέρενατεν κεςτάθεν ι μάνατς.

— Αρ ατο έτον εκςυκ! Πράζνικον τι μάνας τι αργάτςας. Πύ κιαν, ςα πίον καλινταρ εν αίκον πράζνικον;

Ιν τι „παναίας", „ταενικόλα", „ταεπνεματ". Ατα δόκςαςι ο θεος, κανίνταν.

Αμαν γιοκ, έβγαλαν με τον νύν-ατυν έναν κιάλο πράζνικον τι μάνας τι αργάτςας.

Κε να μι ετον κε ςάβα. Τα λόματα ςτέκνε αςιδέροτα, το μεςοχαν αςίλεφτον, ἄβριον εν κερεκι κι ατιν ίλιακι θέλνε να γίνεςε ςιριντιν ςα κλύπια.

Πριν ι Σόφι ολίγον επίνεμε γιαρτιμ, άμαν ατόρα όλεν τρεςς ςα κλύπια κε ςα ςινεδρίαςις. Κε πίον εν το καλόν-ατυν;

Τα ιςτερνα τα λόγιατς πολα επίρακςαν τιν Σόφιν.

Αφυ εγέντον ζβεναβόις ςο ζβενο. ,,Αργάτςα“ ίςςεν πολα ολίγον ελέφθερον κερον, άμαν ολίγον πολα τιν μάνανατς κςαν εβοίθανεν.

Για να ραχατλαεβ ολίγον τιν ςινίδιςιν-ατς, ερχίνεςεν να δυλεβ εςςκενκίλιαν. Εκοδόνιζαν τα τςςανάκια, τα χυλιάρια κε τα πιρόνια απαν ςιν κλιόνκαν ςίτια εγύρεβεν το τραπεζ.

Ο πατέρας-ατς ίςτερα αςο φαιν εχπάςτεν να εβγεν.

—Θα κρύο έναν κιφαλ ςο κλυπ κες, τερο ντο λέι εφιμερίδα.

— Αρ δέβα, δέβα, εμυρδύλιζεν ι Θιμία ι μάνα τι Σόφις. Κανις ςο ςπιτ κι κρατίςε.

Κιρ, γιος, θεατέρα ςο κλυπ κεςι αμον χαιβαν απο πυρνυ ίςαμε το βράδον πολέμα. Νιά κερεκιν κε νιά πράζνικον έις ! !

Ι Σόφι ενύντςεν πος ίςα-ίςα έρθεν ι όρα τι «αγιτάτςιας».

— Κε γιατί να μί πας ςο κλυπ; — ίπεν.

— Κιαμτο, κιαμτο, γυρπάνις να ίνυμε, — κςαν επέρενατεν κ'εςτάθεν ι μάνατς. — Ατο επέμνεν εκςυκ: να ςιριντιλιαέβο ςα κλύπια κε τα μορα να κιμύνταν αφκακες ςα ςτόλια.

Κε τιν τογρίαν ι Μαρίκα-τυν, πυ έτον 5 χρονον εκιμάτον με τιν βύκαν τι πςομι ςοςςέρνατς κε το τρανταφιλένεν το μάγλονατς επεκύμπςεν απαν ςιν άκραν τι πιατι. Ο Γιανκύλις πα επλόθεν απαν ςο ςκαμιν.

Ι Θιμία ερχίνεςεν να ςτρον τα κρεβάτια.

Ἱ Σόφι, ςίτία έγδιζεν τιν Μαρίκαν, όλεν ενύνιζεν πος να κατορθον το δίςκολον το πιονέρικον τιν ζατάνιαν για το 8 τι Μαρτ.

Εγδιςεν υζζε τιν Μαρίκαν, εκςένκεν τα ποτίνιατς, κε οντες εςίρνεν νεδγαλ τα κάλτςας-ατς, κατ εντόκεν ςο νύν-ατς.

Κριφα ςιν κεςςιαν πολα κερον επυςςτίριζεν ςοτιν τι Πανίκα ςίτια ετέρνεν με το φόδον ςιν οταν όπυ ενιανυλιάεδεν ι μάνατς τον Γιανκόλιν.

Ετον ακόμαν νιχτα, οντες εγνέφςεν ι Σόφι κε εκάτςεν ςο κρεδάτνατς. Αμαν εντόκεν ςο νύν-ατς ι καλατςί-ατς με τον Πανίκαν. Ερχίνεςεν στέρια-ςτέρια ιλιαεφτα να φορι κε αφυκράςκυτον τιν αναπνοιν τι κιρύατς κε τι μάνας-ατς πυ εκιμύςαν. Αςο τρανον τιν καριόλαν εκοςςέφκυνταν το ροθόνιζμαν τι κιρύατς.

Δαςς κανις κεγνεφις, γιόκςαμ όλια θα πάνε αμόντι.

Οχςιπόλτενα ετςςοκανίεν κε εκατίδεν αςιν ςαντυρμαν πυ εκιμάτον. Επρεπεν να εγνεφιζ τον Πανίκαν. Γιαδάςςια-δάςςια, απαν ςα ποδαρομίτια εςύμοςεν ςο κρεδάτνατ ςον πέςςκον κεκα.

— Πανίκα, Πανίκα, ςκυ,—επυςςτίριζεν κε ελάιζενατον αςομιν. Ο Πανίκας κατ᾽έλεγεν απες ςον ίπνον-ατ, κε εδίεςςεν-ατεν με το ςςέρνατ άμον ντο διέχνε τα μίας.

— Αμαν κε πιονέρος,—επυςςτίριζεν απελπιζμέντςα ι Σόφι ςοτίν-ατ—ςκυ-τα, ςκυ, χοςς εδόκες λόγον.

Ο Πανίκας τα ιςτερνα εςκόθεν εκάτςεν ςο κρεδάτνατ κε ετέρνεν αδα κι ακι χορις νανι τομάτιατ.

—Ντό εν; Ντέπαθες;

— Σ ς ς ςς—εςπάλτςεν το ςτόμαν-ατ με το ςςέρνατς κε κςαν ερχίνεςεν να πυςςτυριζ.

Σα ιςτερνα εγρίκςενατο. Ατότες ι Σόφι εκςέβεν ςτέρια-ςτέρια ςιν αςςχαναν κε εςπάλτςεν τιν πόρταν.

Επςςεν ςιν αςςχαναν τιν λάμπαν. Σο γιάνατον έτον πίργος. Εντόκεν εκι ι όρα. Ι Σόφι με τιν λάμπαν ςα ςςέρια, εμέτρανεν:

— Εναν, δίο, τρία, τέςερα. Τέςερα ι όρα. Εφτα ι όρα θα ςκύτε ι μάναμ. Εχομε μόνον τρία όραςͅ.

— Πρεπ να δυλέβομε διοργανομένα έλεεν πυςςτιριχτα τον Πανίκαν οντες εκίνος τυλοτα εςέβεν ςιν αςςχαναν κε ετςάμοςεν το μάτιατ αςο φος τι λάμπας.—Αςπάλτςον καλα τιν πόρταν,—εδατάχτεν ι Σόφι κε ας κρύι ςο νυς πάντα, πος πρεπ να δολέβομε ςτέρια-ςτέρια, γιόκςαμ εγνεφιζ ι μάνα-μυν κε ςκον ςκάνταλον. Εγο θάρχινο το ςιδέρομαν, κε εςι έβγαλ εκς ςτοχαςτα όλια τα κατςαρύλας κε τα ςςκέβια κε τρίπςον-ατα εκεκα, τςςίνκι αδακα θέβγαλτς ςςαματαν.

Περμέςον, θα δίγο-ςε κεριν, μόνον τέρεν να μι κατ κέις.

— Ντό, εθαρις ο Γιανκύλις ίμε;—εκακοφάνθαν ςον Πανίκαν τα λόγια τι Σόφις, πυ έτον εναμπς χρόνον τρανέςα ας εκίνον.

— Αςυ θα εμπεν το ςςιμονκον ςο κομςομολ, πολα ςκον το κιφαλ, εμυρδύλιζεν ο Πανίκας υζζε απες ς'αετ, ςίτια εθέκνεν ςτοχαςτα ςο μεςοχαμ τα κατςαρύλας κε τα λαίνια

Το έμπαζμαν τι Σόφις ςο κομςομολ έτροεν τον Πανίκαν. Ντό καπαετ ίςςεν ατος ντο κε έντον ακόμαν

δεκατρία χρονον! Ι Σόφι θα κλόθιατον οθεν-κες θελ όντες γίνετε κομςομόλκα.

— Εςτα εςι με τα δίο χρόνια θα γίνομες ίςα κε ίςα — επαργόρανεν ατος-ατον ο Πανίκας, — κε ατότες ελέπομε.

Αμαν ογλίγορα ενέςπαλεν για τιν Σόφιν κε το κομςομολ-νατς, τςίνκι όλεν ο νύς-ατ επίεν ςο παρλάεμαν τι ςςκεδι κε ίςςεν-ατο τρανον χαραν ντο εδύλεβεν τιν νίχταν.

— Μόνον μεγνεφιζ ι μιτέραμ. Αμον ντο εχτίπαναν ολίγον τα ςςκέδια εςύφρονεν αςον φόβον-ατ.

Ι Σόφι πα ςιν αςςχαναν ετιμάεν να ςιδερον Εθράκοςεν ςαετ το ςίδερον, έβαλεν καλα το ςανιδ όπυ θα εςιδέρονεν για να μι λαίςκετε, ετοπλάεπςεν κε εκαλοθέκεν τα λόματα. Ετέρεςεν πρότα απαν ςο χαρτιν αν κέι το ςίδερον. Εδύλεβεν ογλίγορα κε πετςςιαρικλία.

Απο κερον ςε κερον έβγενεν ςαετ να βαλ καρβόνια ςο ςίδερον κε να θρακόνια-το κε ατότες ετέρναν τέναν τάλο με τον αδερφόν-ατς άμον ξινόμότε. Εχαντιλιάαν το μάτια τι Σόφις αςο παρλάεμαν τι κατςαρυλίον ντο έτριπςεν ο Πανίκας: Προπάντον το ςαμαβαρ, έςτραφτεν άμον τογριν μάλαμαν κε επίνεν τον Πανίκαν να φυςκον τα κολτύχατ,

— Ε, κε θα θαμαζ ι μάναμ-μ!

— Μόνον να μι εγνεφιζ πριν τι όρας, ςςςς, τύλοςον!

Ι όρα ςον πίργον κςαν εντόκεν.

— Εναν, δίο, τρία, τέςερα . . , Εκς . . , υζζε εκςι

Ι Σόφι άντςςακος ατόρα εγρίκςεν πος ο ίπνον νικάτεν κε ςτεκ: τα γόνατατς εκόπαν, αμαν εςςκενκίλιαν εςιδέρονεν το καμις τι κιρύατς, κε με το φόβον ετέρνεν το κυμυλ τα λόματα ντεπέμναν.

— Κε ακόμαν πρεπ να ςιλέδο το πάτομαν,— ετιριανίυτον.—Κι αναχάπορα ερχίνεςεν να φένετα-τεν,πος ατε κεν ι Σόφι πυ άδριον απο πυρνυ πρεπ να πάι ςιν ςινεδρίαςιν τι τάγματος κε το βράδον ςο πανογιρ ςο κλυπ, αλα εν ι μιτέρα· Πρεπ να νονιζ, πος κςαν ετςερίεν το πανταλονόπον τι Γιανκύλι, ι Μαρίκα βεςς, το νίκιν τι ςπιτι κεπλίροςαν, ςο κοπερατιβ το χρέος περιςεβ, κε πρεπ να ςιγιριζ να ΐνε όλια παςτρικα ςο πράζνικον, τα λόματα κεςιδερόθαν κε τα καρτόφια-ατυν ετελέθαν.

Κε πρότιν φοραν ι Σόφι ίδεν αετς ανιχτα τιν ζοιν τι μάνας-ατς, τάχαρον το μικρύτςικον τιν ζοιν, ανάμεςα ςιν πλιταν, ςο ςκαφιδ κε το κυνιν, γομάτον νίκας ντο κιφένυνταν κε πικραςέας πυ χανις κενοάτα.

Κάπυ κες ανεγρίκεςτα εδέβεν ι νέτε τι μάνας-ατς απες ςατα τα ςκυτύρας. Ακόμαν κρεμάετε ςΐν κρεβατοκάμαραν απαν ςο ςκρίνον ι φοτογραφίατς με τα νιφικα. Ντέενταν τα χοντρα τομάτια, κε το γλικιν το γέλος τι νόςτιμεςας τι Θιμίας, τεκινες τι Θιμίας πυ εν ςιν φοτογραφίαν;Γιατι το πρόςοπον-ατς εγομύτον ςυφρόματα ςα 35 χρόνια απαν, κι αςο μάτιατς φένετε πος πάντα για κατ νονιζ:

«Ας άχορον τιν ζοιν» λέι απέςατς ι Σόφι. Εθαρις έναν τρανον γομαρ ερύκςεν απαν ςιν καρδίανατς. Πονι τιν μάνανατς πονί-ατεν για τάχαρον τιν ζοίν-ατς.

Κε οντες φτιζ το δάχτιλον-ατς κε τερι το ςίδερον όπος εςινίθιζεν να εφτάι ι μάνατς, δι όρχον ατε ατέναν ςίτια γριντςιανίζνε τα δόντιατς κε στράφνε το μάτιατς.

Αςὄλον το τςατιν έτον να ςιλεβ το μεςοχαμ ςιν ασςχαναν, τςςίνκι έπρεπεν να εφτάγιατο με τρανον ςτοχαςέαν κε όχι με τιν φύρτςιαν, αλα με το ςιλεφτερ κε να κατενίζιατο όχι ςαετ αλα ςιν ασςχαναν απες.

Κςάι κεκαλάτςεβαν αναμεςά-τυν· κατ αν εθέλναν επίναν ιςςμαρέας. Αςα παγομένα τα τςςάμια εφάνθεν πος εχάρακςεν ι ανατολι, οντες ετελίοςαν το ςίλεμαν, κε έφεραν ςτοχαςτα ςιν αςςχαναν, όλια τα κατςαρόλας κε εταρέςοςαν-ατα. Ι αςςχανα έςτραπςεν άμον ίλες. Ι Σόφι έςιρεν απαν ςο ςτολ το ςοφραλυκ αφυ εςιδέροςεν-ατο καλα κε έβαλεν τα ποτίρια για το τςάι.

Ο Πανίκας εζογράφςεν με κόκινον μολιβ απαν ςἔναν φίλον:

8 ΤΙ ΝΑΡΤΙ—ΕΝ Ι ΜΕΡΑ ΤΙ ΜΑΝΑΣ ΤΙ ΑΡΓΑΤΣΑΣ

κε εκάρφοςεν-ατο με κνόπκας ςο τυβαρ ςο ςτολ απαν.

Αμον το ετελίοςαν ατο το ιςτερνον τιν ετιμαςέανατυν εκςέβαν λαλίας αςιν κρεβατοκάμαριν.

— Εγνέφςεν ι μιτέρα!

Τα καρδίαςατυν ερχίνεςαν να χορέβνε.

— Ας κρίφκυμες επυςςτόρικςεν ο Πανίκας κε εγομόθεν αφκα ςο ςτολ.

Ι Σόφι εκρίφτεν οπις ςό ταρεζ τι αςςχανας. Επεκεκα έλεπεν, πος ι μάνατς με τιν κόφτανατς αςιν

πυμαζέαν, εσέβεν σιν ασσχαναν, ετσαραπίεν, αχπαραγμένα κε ετέρεσεν ολόγερατς θαμαζμέντσα.

— Κίριε Ιισυ, ντο να εν αύτο;

Κε οντες τρεχτα ασιν κρεβατοκάμαριν έρθεν με τα καμισόβρακατ ο πατέρας-ατυν κε ι Μαρίκα κε ο Γιανκύλις με τα καμισόπα-τυν, κε ολ εθάμαζαν κε απόραναν, ι προτέτιι άλο κεπόρεσαν να κάθυνταν σιν κριφτερίτσαν-ατυν.

Εέντον σοστον βαβιλονία. Ο Πανίκας εσίρνεν ολτς σο σαμαβαρ, να ελέπνε πος παρλαεβ, κε ι Σόφι έλεεν, πος τιδεν κέκαπσεν οντες εσιδέρονεν.

— Εδύλεβετε όλεν τιν νίχταν ζαβαλιδικα; ετσαρφυλίυτον ι μάνατυν. Κε γιατόπιον επίκετιατο, για τίναν;

Ατότε ο Πανίκας για να μι δι τιν „κομσομόλκαν" να εμπροδιαβένιατον, εργίνεσεν κατακόκινος άμον τσαγάνα τρανον λόγον: πος οσίμερονν εν διεθνικον ιμέρα τι αργάτσας, κάθαινας πιονέρος πρεπ να δικ ντο εν σίντροφος κε βοιθος τι μάνας-ατ κε πος κάθαινας μάνα— εν σίντροφος τιύ-ατς σον αγόναν.

— Ελεφθερία... καρσσι σιν ελεφθερίαν...—Αδακα ο ζαβαλις επιάστεν ι γλόσατ, αμαν ι Σόφι επίκενατον γιαρτιμ.

— Μιτέρα, εσι ίπες, πος κεπορις να πας σο κλυπ, επιδι τα λόματα κεσιδερόθαν κε το σπιτ κεν σιγιριζμένον για τιν κερεκιν. Ατόρα ατα ανάσπαλον-ατα— τα λόματα εσιδερόθαν, κε ι ασσχανα εσιγιρίεν, άλο προφάσις κίνε κε θα πας με τέμας σο κλυπ. Νε, μιτέρα, θα πας αετς κεν; γλικα ετέρναν-ατεν απες σιν πιστ τόματι ι Σόφι.

— Αρ θα πάγο, θα πάγο έλεεν ι Θιμία,—ντονεφτας με ταίκα ενιάτκα πλάζματα. Κε κςίλα πίος θα ςςκιζ για τάδριζνον;

—Ο πατέρα θα κόφτιατα χοντρα—ίπεν ο Πανίκας κεγο ίςτερα ςςκίζατο μικρα-μικρα.

—Ι μιτέρα οςίμερον τιδεν κι πρεπ νάεφτάι επιδι οςίμερον εν ιμέρα τι αργάτςας, ίπεν κςαν ι Σόφι.

Κε ίςτερα ςο ςπίτνατυν εγέντον άμον έναν ίδος „πιονέρικον δικτατορία".

Τιν μάναν-ατυν εκάτςαν ςο τραπεζ, κε πεκεκα ετέρνεν πος ι Σόφι έπςενεν τιν καφεν, κε ο Πανίκας αναφυντυρίαζεν τα μακςιλάρια, ςίτια έςκοςεν τα κρεβάτια.

—Εκατςίρεπςανατο τα μορα έλεεν γελαςτα ςίτια έτρεχαν τα διάκρίατς ι Θιμία.—Πανίκα, κι θαπομένε άλο φτυλτα απες ςα μακςιλάρια. Κε γιατί βαλτς ατόςον καβεν Σόφι;—ανιςίχανεν ι καρδία τοςπιτοκιρας.

Αμαν έτον εφτιχιζμέντςα, κι απο πες ι καρδίατς εχόρεβεν αςιν χαραν πος εςς αίκα πεδία πυ αγαπύνατεν ατόςον.

Ι Μαρίκά κε ο Γιανκύλις πα έλεπαν ντεπίναν ι τρανι κεπίνανατο κιατιν: εκοβάλεςαν ςο γιαν τι μάναςατυν όλια ντεθέλνεν κε κεθέλνεν, ςίτια έλεγαν ςοβαρα:

—Ι μιτέλα κεπολι. Οςίμελον ολ ςα ζυλέβομε.

—Χα θάμαν δυλία,—εγέλανεν ο πατέρας-ατυν θέλοντας κε μι ιπακύοντας ςατο τιν διχτατορίαν.

Αςο βράδον αναλαγμέντςα, φορεμέντςα τα πράςινα τα λόματατ; με μάβρον αντελένεν κετςελυκ ςο κι-

φαλ εκάθυντον ι Θιμία ςο κλυπ ςο πρότον τιν ςιραν, ςο γιαν τι τριπύνας το τοναταμένον κόκινα. Αποφκα αςο πράςινον τα βελονο-χλορaςέαν κε τα κόκινα τα παντέρας ετέρναν-ατεν, ίςα ςιν πιςι τα γνοςτικα το μάτια τι Λένιν.

Σιν τριπύναν εχςέβεν νέιςα αργάτςα με κόκινον μαντιλ ςο κιφαλ. Αφυ ίπεν κάμποςα λόγια κε ίςτερα, ι Θιμία αλο κεπόρνεν ναχπαν το μάτιατς αποπάνατς.

Εφένυτον-ατεν πος καλατςεβ για τατεν, κε μόνον για τατεν. Εθαρις, αςιν πςςιν κε αςιν καρδίαν-ατς απες έβγαλεν όλια ατα.

—Το προλετάρικον ι επανάςταςι εγυρτάρεπςεν τιν γινέκαν,—έλεγεν ι καλατςςεφτιάνενα—εδόκενατεν δικέομαν πςίφυ, εδόκενατεν δικέομαν να μαθαν, εδόκενατεν δικέομαν να δατάχκετε τιν περιυςίανατς κε τον εαφτόνατς. Επίκενατεν ελέφθερον άνθροπον. Κ'εμις ι γαρίδες, —για νονίςτια-το ολίγον-ςιντρόφςες, εκυλάνεπςαμε ατο τιν ελεφθερίαν οπος έπρεπεν; Ι περιςι αςεμας κι κάθυνταν τεαμ όπος πριν αμον κοςύδες ςα πόνια. Ι επανάςταςι ελεφθέροςε-μας κ'εμις ντό επίκαμε για εποφιλίομες ατο τιν ελεφθερίαν;

Πάμε ςο παλεν απαν, αςο τςυκαλοτέρ·νεμυν κε πλαν τιδεν κελέπομε, κάθα-ίνας ας εμας γιροχλόςςκετε αμον ςτραβον άλογον ανάμεςα ςιν πλιταν κε ςο ςκαφιδ.

—Τογρία, τογρία λες,— εςςκενκίλιαν επίνεν καπυλ τα λόγιατς ιΘιμία.

—..Κε ι ζοι πάι εμπορεματα Εργάτες ατόρα ολίγον κερον απομεν ςο ςπιτ, ςιν ικογένιαν: ςινενδρίαςις, ςινέδρια, κρυζζόκια—πυ επορι να κάθετε ςο ςπιτ;

Τα πεδία-μυν πα κι κρατιςςέφκυνταν οπις αςο νέον τιν ζοιν, με τα ςςέρια τυν θέλνε να χτίζνατο κιάλο καλίον κιάλο γνοςτικον ας εμέτερον, κ'εμις ι μανάδες άμον κοςύδες θα κάθυμες μι ςιν άκραν τι κιολι' οντες τα πυλία-μυν ερχίνεςαν το κολίμπεμαν!

— Τογρία, όλια ίνε αλιθινα,-ενεςτένακςεν ι Θιμία.

— Κε ντο πρεπ να εφτάμε; — εκςακολύθανεν βρυλιςτα ι καλατςεφτιάνενα.—Αχα το πρότον το έργονεμυν: να μι βορκόνομε κι απομένομε ςο ςπιτ, να μι κάθυμες με τα όρας κε τερύμε τιν πλιταν, αλα να τοπλαέφκυμες, να καλατςέδομε εντάμαν, ίςος εδρίκομε πος να βοιθύμε εμις-εμας.

Ακόμαν κετελίοςεν ι χαλαζμονι αςα τςάπας ακόμαν κεςινέρθεν ι Θιμία κι οντες τερι ςιν τριπύναν εκςέδεν ι Σοφίτςα. Μά τιν πίςτ, ι Σοφίτςατς, με τάςπρον τιν πλυζίτςαν κε το κόκινον το γραβάτον. Τα μάγλατς κόκινα κε το μάτιατς ςτράφτνε αμον άςτρια.

— Για τερέςτε, να ποδεδίζο-ςας! Ατε πα θα καλατςεβ—θαμάετε ι Θιμία κε ο φόβος-ατς για τιν Σοφίτςαν κε το κιπαρλυκ τι μάνας πος εςς αίκον πεδιν κρυν κε περν απέςατς.

— Σιντροφ πιονέρ, — αρχινα άφοβα ι Σοφίτςα, κε ι λαλίατς ακυςςέφκετε ςόλεν τιν ζάλαν. — Πίος θα βοιθα τι μανάδες-εμυν να τινιάζνε κε κόφτνε τα παλεα ταλεςίδας κε τα παλεα τα ςινίθια εκτος ας εμας τι νέυς πιονέρυς; Πίος θαπλόνιατς το ςςέρνατ για να βοιθατς; Κι κανίτε να καλατςεβ κανις έμορφα ςα

ςινεδρίαςις: καθαίνας αςεμας πρεπ να ενθιμάτε, πος κι πρεπ ναφιν τιν μάνανατ να φυρκίςςκετε αςα δυλίας κε τα κόπυς κε τα πικραςέας τοςπιτι...

— Για τερ τιν καλατςςεφτιάνεναν, εκςςίεν κ εχάθεν αςιν χαράν-ατς ι Θιμία.

— .. Πρεπ καθαίνας όςον επορι νεφτάγιατς γιαρτιμ.

Κε οντες κάθα-ίνας μάνα θα ελεπ πος ο έςατς, γιαχοτ ι θεατέρατς-ι πιονέρκα ίνε βοιθί-ατς κε ςιντρόφιατς, ατότες όχι μόνον κι θα εμποδίζμας ςιν δυλίανεμυν, αλα απεναντίας ι ίδια όςον ντεπορι θα βοιθάματς να χτίζομε το νέον τιν ζοιν.

Αδακα όλεν ι ζάλα ερχίνεςεν να κρύι τα τςάπας.

— Σιντροφ, — τςαιζ ι Σοφίτςα — οςίμερον ςο διεθνικον τιν ιμέραν τι αργάτςας, ζίτο ι μανάδες τι πιονερίων,.

— Υρρα ! — τςαίζνε ολ αςιν ζάλαν απες.

Ι Θιμία πα τςαιζ κε κρύι τα τςςάπας ςςίτια ςπονκιζ το μάτιατς.

Κε οντες εκατίβενεν ι Σοφίτςα κατακόκινος αςιν τριπύναν το μάτιατς εκαρςςυλάεπςαν το μάτια τι μάναςατς πυ επαρλάεβαν. Κέςαν το μάτια τα τιρανιζμένα τι μάνας τι φυρκιζμέντςας αςα ςκυτύρας, αλα τα γελαζμένα τομάτια «τέμορφεςας τι Θιμίας» όπος έςαν ςιν φοτογραφίαν, απαν ςο ςκρίνον.

Ι ΔΙΚΙ

Αίκον έμορφον ιμέρα! Λετς πολα εγέλαςαμε! Κε αναχάπαρα—πατς! Αμον τςςακυτςς ςο κιφαλ ι ιςτορία με τον Μυμυλ. Αμαν ατο εγέντον το βράδον, κε αςον πυρνον ίςαμε το βράδον ςα ςτράτας τι πολιτίας επέγναν αν κε κα ςιχλιατεμένα ι πιονερ κε ι πιονέρκες, με τα κρύζζκας ςομία κε τάςπρα τα λέντας, όπυ απαν απο μακρα εδέβαζεν κανις ντο έςαν γραμένα με τρανα κόκινα γράματα. «Σα πεδία τὲργατίον τι Γερμανίας». Σόλια κες εκοκίνιζαν τα γραβάτας-ατυν, εκοδόνιζαν τα κρύζζκας, —όλεν ι πολιτία έτον κατάκλιςτον αςι πιονερτς. Κε εςέρεπςαν πολα παράδες. Πολα παράδες για τα πεδία τὲργατίον τι Γερμανίας.

Ι όρα τέςερα ςο «Κλυπ για το ςπορτ» ίχαν γενικον ζπορ όλια τα ζβενα τι πρότυ τάγματος, κε όπος γίνετε πάντα ςαίκα ζπόρια, ι βοζζάτιδες κεπόρναν να εφτάνε τα πεδία να ιςιχάζνε: όλια τα ζβενα εταυτέφταν αδα κι ακι ςα κεςςιάδες κε ολ εκαφχύςαν ένας εμπροςτα ςον άλον, πος τατινέτερον το ζβενον ετοπλάεπςεν αςόλυνυς παραπαν. Σόςον το περ το μάτις τιν ζάλαν έτον αίκον ταραγμονιν κι ατόςα λαλίας πυ άθελα θα ετςύπονες τοτίας. Αγνοςτον απο πυ—εθαρις αποφκα αςιν γιν—έρθεν το χαπαρ. Ο Μυμυλτς επέρεν παράδες αςιν κρύζζκαν.

Ολ εςςιάςεπςαν κ'επέμναν.

—Μολιβυδύκια! Ιφτιρα! ετςάιζαν μερικι.

—Πςεφτίας!—εγαραλάιζαν αλ.

Ο Γιανκύλις τι Παιραχταρ εβγεν ασὂλον το ιπςιλον το ςκαλοπατ τι ςκάλας κι απεκι γαραλαιζ όςον ντο εςς λαλίαν:

— Μαρτιρτς! Μαρτιρτς! Πίος ίδεν-ατον;

Σιν μέςιν τι ζάλας εβγεν ο Νικολαίδις, με το προςονιμ «Ζανο κε τςαιχτα λέι:

—Εγο.

Απο πίςατ εβγεν ο Χάρις.

— Εγο πα ίδα.

Λαχυςςι πυδεν κὲβγεν.

— Τίμιον πιονέρικον λόγος;—εροτα αναχάπαρα κάπιος.

Ο Ζάνον πανυγιρικα τςςαιχτα λέι;

— Δίγο τίμιον πιονέρικον λόγον, πος ίδα με το μάτιαμ κε ο Χάρις πα ίδενατον: ο Μυμυλτς εβγάλνεν με έναν κςιλόπον παράδες αςιν κρύζζκαν, αμαν εκίνος κίδε-μας ςπερεν πυ έςτεκαμε οπις ςο φραχτιν.

Ο Χάρις πα επικιρόνιατο με το τίμιον το λόγον-ατ. Ατότες όλια τα κιφάλια κι όλια τοματέας κλόςκυνταν ςον Μυμυλ μερέαν. Εκίνος κάθετε ςο ςκαμιν κατακόκινος, κιάλο κόκινος αςο γραβάτον-ατ. Αθελα ςκύτε αςο ςκαμιν, διορθον το γαίςς-νατ, ςο πρόςοπον-ατ θελ να δικ πος τιδεν κι κςερ.

Ι Κάτια ςυμόνιατον ςτεκ γιαν, γιανα κε, ςίτια τερι ςο μάτιατ, εροτα:

— Μυμυλ έκςες; Σοςτον μι εν;

— Ο Μυμυλτς ςτεκ με το κιφαλ κατιβαζμένον. Αναχάπαρα, άφοβα, αποφαςιςτικα ςκον το μάτιατ κε λέι:

— Αλιθινα λένε.

— Εκλεπςες παράδες; εροτα ι Κάτια.

Ι λαλίατς τρομαζ ασιν ταρασςίν-ατς.

— Εκλεπςα... —τςςιλομένα απαντα ο Μυμυλτς.

— Πολα;

— Εναν ρύβλιν..

Το κιφαλν-ατ κςαν ρυζ χαμελα.

— Κε πός επόρεςες κ'επίκεςατο; Εροτα ι Κάτια κε λάιζιατον ας ομία. Ι ίδια αρχινα να πυρτεκον.

Κε ολόγερα-τυν ολ επέραν φοτίαν.

— Εκς αςο τάγμαν! Σίρτε κ' επάρτε το γραβάτον. Εβαλεν ςα τςαμύρια όλεν το τάγμαν! Εκς. Σίρτιατον εκς!

Κιάλο στενα επεριτριγίλτςανατον. Ο Μυμύλτς άλο κεν κόκινος, έφιεν ι χρατ κε εγέντον άμον το πανιν.

Επάτεςεν κ'ένικςεν το μάτιατ κε τερι τα φυςκομένα αςο θιμον τα πρόςοπα, τα ςκομένα τα ςςέρια. Κάπιος επίαςεν-ατον αςιν γιακαν, κάπιος πολεμα ναχπαν το γραβάτον-ατ. Αναχάπαρα ανάμεςα ςον Μυμυλ κε το πλίθος εμπεν ι Κάτια.

Ιπςιλέςα, δινατέςα, κριφτ οπίςατς τον καπαετλιν. Κε καμίαν, ςε κανέναν ςινεδρίαςιν κεπρόςτακςεν αετς όπος ατόρα.

— Οπις! Μόνον το ςινβύλιον τι βοζζατιδίον επορι να εβγάλιατον εκς αςο τάγμαν. Ατόρα κανις να μι τολμα να κρύι απάνατ ςςερ.

Σιν αρχιν ολ ετύλεπςαν, αμαν ογλίγορα τα λαλίας εγένταν κιάλο πολα.

— Ας τοπλαέφκετε το ςινβύλιον τι βοζζατιδίον! Αμαν απαν ςο κιφαλ! Να μι αναβάλκετε;

— Ι βοζζάτιδες κιν αδα.

— Ολ αδα ιν. Ολ ίν απες ςιν ζάλαν!

— Ο βοζζάτις τι τάγματος-ατ κεν αδα!

— Χορις εκίνον πα γίνετε.

— Κε ςτολ; Χορις ςτολ; Χορις ςκαμία;

— Στολ θα φέρομε αςο γραφίον.

— Σκαμία πέρομε.

— Αμα απαν ςο κιφαλ!

— Πρεπ να γίνετε το ςινδύλιον! Ατόρα!

Ι Κάτια κε ο „Ζάνον" τεμπιχλιαέβνε ναναμένε ίςαμε άβριον: Ο βοζζάτις ο Μίςας λιπ. Αετς „απςον βζίςον» κανίναν κι δικάζνε.

Αμαν ι αλ νακύνατο πα κι θέλνε.

— Ναναβάλοματο κι γίνετε!

— Πρεπ οςίμερον να τελένομε όλια.

— Ο Μυμυλτς κι πρεπ ναπομεν άλο ύτε έναν λεπτον ςο τάγμαν.

Εκι πυ ςιν ζάλαν ταβίζνε, δίο πεδία εβγάλνε το ςτολ αςο γραφίον, τα κορίτςια κοβαλυν αςο διπλανον τιν οταν εναν θρανιν.

— Κιαμ κοδον. Κοδον κεν!

Κάπιος φερ για κοδον τςιγυνένεν μαςτραπαν.

— Χαρτιν κεν!

— Χαρτιν κε μελαν πέρομε αςο γραφίον.

— Κι θα δίνε-μας.

— Θα δίνε-μας!

Μετα έναν λεπτον έρχυνταν ςον παρον το χαρτιν κε το μελαν.

Ο Γέργον δινατα κρύι με τιν κλιδίτςαν ςιν μαςτραπαν.

— Πεδία! Καθένας ας περ τόπον.

Σέναν μακριν ςκαμιν κάθονταν τεςαρ βοζζάτιδες: Ο Βάςον ο Χαριτίρις, ι Κάτια, ο Χάρτις κε ι Μελπο τι Χαραλαμπίδι. Τον Μυμυλ φέρνατον ταπυρέτκαν.

Ι αλ ι πιονερ κάθονταν ίςα ςο πάτομαν, όπυ απλόνε ταζέα αλοτακλάδια. Οπςε έτον το πράζνικον τι Νεολέας, κε τιν ζάλαν όλεν ετονάτεπςαν με χλοραςέαν.

Απαν ςο πάτομαν έςαν πολα γιρλιάντας κε κλαδία. Σκυτυλιζ όπος ςορμαν.

— Ας εκλέγομε πρόεδρον.

Ι εκλογι τι πρόεδρυ, πυ ςιχνα εγίνυταν ίςτερα απο πολα τςαίγματα κε λαίζματα τι ςςερι, τελεν πολα ογλίγορα.

Τα περιςότερα πςίφυς περ ι Κάτια.

Εκλογι γραματέα.

Ο Γέργον! ο Γέργον!

Ο Γέργον εκλέγκετε πανπςιφι.

Ο Γέργον μικρος κε χοντρος κάθετε ςιν άκραν τι θρανι ςιρ εμπροςτατ το χαρτιν κε αρχινα να γραφ, ςίτια κλιν το κιφάλνατ ςο γιαν απαν κε λιςς με τιν γλόςαν-ατ τα ςςίλιατ.

Ο πρόεδρον λέι:

— Πεδία! Πεδία, ανίδο τιν ςινεδρίαςιν τι ςιβυλίυ τι βοζζατιδίον.

Σαπέραντον τιν ζάλαν, το τονατεμένον με τα γιρλιάντας τι χλοραςέας, κςάι κι κρύι ςο μάτια ι γρύπα

τι πιονερίον, πυ κάθυνταν ςο πάτομαν αλα-τόρκικα: Αςο γιαν, όχι μακρα αςο στολ, ςο κςιλένον τιν ταπυρέτκαν κάθετε ο Μυμυλίτςον, ολομόναχος, πονί-ατον κανις.

Κάθετε ςυφρομένος εθαρις θελ να φένετε κιάλο μικρος. Κι τερι νιά τι πιονερτς κε νιά τι βοζζάτιδας τςυμυριαζ τιν άκραν τι γραβάτας-ατ ςα ςςέριατ.

Αμαν ολ ι πιονερ τερύνατον. Αετς τερύνατον, εθαρις πρότιν φοραν ελέπνε το ςτρονκιλον το πρόςοπον-ατ με τα ρόγας, το μιτίν-ατ ντο εν άμον καρτοφ κε τα κςανθα τα μαλίατ. Κε πίος απατυνυς κι κςερ τον Μυμυλίτςον. Ετον με τατυνυς εκς εβδομάδας ςο λάγερ, ολ εγάπαναν-ατον. Αετς εξάρονεν τα μυντςύριατ κ'επίνεν ολτς κε εγέλαναν κε έτον αςολτς γελαζμένος.

Εκι όπυ εχριάςκυντον, αφοβία, δίναμι, ιπομονι ο Μυμυλίτςον έτον ςα πρότα τα ςιρας. Κρύι ςο νυν τυλυνέτερον πος εδύλεβεν όλεν τιν ιμέραν, όντες το νερον εςςκέπαςεν το κυιν κε έπρεπεν να ανίγνε νέον. Κε όντες έφιγεν με το καικ ι Ανα πυ κέκοφτεν ο νύς-ατς, κε ερχίνεςεν το πορκν, ο Μυμυλίτςον πρότος εκύικςεν, πος πρεπ να πάνε ςιν βοίθιαν-ατς, κε πρότος ελάνκεπςεν ςο καικ. Κε πίος έτον πυ εδιοργάνοςεν τάγμαν ςο χορίον Πολενα. Κςαν ο Μυμυλίτςον. Κε αχα ατόρα ο Μυμυλίτςον — κλέφτες. Εκλεπςεν αςιν κρύζζκαν παράδες. Επρόζβαλεν τόνομαν τι πιονερίον. Ατόρα άλο κι γίνετε νάγαπύνατον κι γίνετε νά γελυν όντες ζαρον τα μυντςύριατ κε μαςχαρεβ.

Ο γραματέας κυιζ:

— Εχομε έναν ζίτιμαν για τον Μυμυλ, πυ έβγαλεν αςιν κρύζζκαν παράδες, ντο ετοπλαέφταν για τα πεδία τεργατίον τι Γερμανίας.

— Πεδία, εγο πέρο τον λόγον, — λέι ι Κάτια κε κλόςςκετε ςον Μυμυλ κε εροτάτον.

— Πόςον επέρες;

— Εναν ρύβλιν.

— Εις-ατο ακόμαν;

Ο Μυμυλίτςον λαιζ το κιφάλνατ.

— Ντέπικες-ατο;

Ο Μυμυλίτςον κι λαλι.

— Μυμυλ, λέι ι Κάτια, — πέι τιν αλίθιαν ακόμαν πιονέρος ίςε.

Εγόραςα πςομιν κε καλπας, λέι ριτα-ο Μυμυλίτςον.

Ι πιονερ πυ κάθυνταν ςο πάτομαν γελον.

Ο πρόεδρον κοδονιζ με τιν κλιδτςαν ςιν μαςτραπαν.

— Πεδία, παρακαλο σταθέςτε ίςιχα.

Το γέλος ςτεκ.

— Γιατι επίνεςατο; εροτα ι Κάτια.

— Πιναζμένος εμι απο πυρνυ όλον ελάςκυμ με τιν κρύζζκαν, πολα εθέλνα να τρόγο.

— Ε κε γνοςτικον κιφαλ! — τςςαιζ κάπιος.

— Ολεμον έμες πιναζμεν, αμαν κανις κ έκλεπεν.

— Ας επέγνες έτροες ςο ςπιτ.

Ο Μυμυλίτςον πρότον φοραν ςκον το κιφαλ κε τερι τι πιονερτς.

— Εγο κέχο οςπιτ, — λέι τυλοτα.

Τα πεδία εςςιάςςεπςαν κεπέμναν.

— Κιαμ πυ ζις;-ερότα ο πρόεδρον.

— Σενος γέρονος, πυ πρλι κατςαρύλας ςο παζαρ.

— Κιρ κε μάναν κεις;

— Γιοκ.

— Κε ςινκενυς πα κεις;

— Γιοκ.

— Σο ςκολίον πας;

— Γιοκ. Επέγνα υς να εζίνεν ι μάναμ. Ατόρα εέντον δίο χρόνια κι πάγο.

— Κιαμ πός ζις;

— Πυλο κατςαρύλας ςο παζαρ, — κιάλο γιαβάςςια λέι ο Μυμυλίτςον κι αναμεν: αχα κςαν θα γελυν.

Αμαν ςιν ζάλαν λαχυςςι κεβγεν.

— Βιβλία δεβάις; ερότα ι Κάτια.

Ο Μυμυλίτςον λαιζ το κιφάλνατ.

— Σο παζαρ ο γέρον κιαφίνμε να δεβάζο: θα κλέφτνε τα κατςαρύλας λέι, κε ςο ςπιτ καμίαν κιαφτ τιν λάμπαν πολα τςιτάμς εν. Αμαν ντο έρχυμε αςο κλυπ κίμε κα.

Κάμποςα λεπτα κανις λαλίαν κεβγαλ. Ακυςκάτε το γριτςιάνιζμαν τι κοντιλι τι γραματέα. Ο Γεργύλις γραφ ολια προςεχτικα ςίτια κλιθ το κιφάλνατ ας έναν ςομιν ςάλο κε φυςκον με τι γλόςαν-ατ τα μάγκατ.

— Μυμυλ, — λέι, τα ιςτερνα, ι Κάτια, — εκςερτς, Μυμυλ, ντο επίκες, αςίναν έκλεπςες;

Εκλεπςες ας εφτοχα, τα πιναζμένα πεδία τεργατίον τι Γερμανίας. Επίκες τεςα, τα παράδες; Ι κίριι; Ι πλύςιι;

Γιοχ. Εςι εκςέρτςατο καλα επιδι ο ίδιος ετοπλάεβες-ατα

Εδόκανατα ι εργατ, πυ κε ι ίδιι έχνε ολίγα παράδες, πυ ι ίδιι ίςος κόφτνε αςι πεδίατυν τα γύλας, επιδι εκίνα τα πεδία κιάλο πολα πινυν. Ατιν εδίνανε ςεμας τι πιονερτς, επιδι επίςτεβαν πος ατα τα παράδες θα πάγνε ςα ςςέρια τεργατίον τι Γερμανίας κ'εςι πιονέρος κλεφτς ατα για να αγοράις πςομιν με το καλπας.

— Ας σίροματον εκς αςο τάγμαν!

— Εκς!

— Κι θέλοματον.

Ο πρόεδρον με όλεν τιν δίναμιν-ατ κοδονιζ ςιν μαςτραπαν.

— Πεδία, όπιος εμποδίζμας θα πάι εκς

— Γίνετε κςαν ιςιχία.

— Μυμυλ, — εροτα ι Κάτια, — ντό εποριc να λες για να δικεύςε.

Ο Μυμυλίτςον ςτεκ κε ι χρατ εν κςςιμένον. Ολια τα ρόγας φένονταν καλα ςο ςτρονκιλον το πρόςοπον-ατ.

Τάχαρον το γραβάτον-ατ ετςυμυρίαςεν κ' επίκενατο άμον τρυπαν. Τοματόκλαδατ, βαρέα, αμον κυρςςιμ, κατιβένε ςο μάτιατ άμαν ατος ςκόνιατα κε τερι τιν Κάτιαν.

Σα μάβρα τομάτιατς κε το κατακόκινον το πρόςοπον φένονταν τερέθιζμαν κε ι λίπι, αμαν εκιαπες κι φένετε πος επίκενατον ικραχ.

Ο Μυμυλίςτον περ θάρος.

Ογλιγορτα, εθαρις φοάτε πος κι θάφινατον να τελεν, λέι:

— Εγο ενύντςα πος ατα τα γερμανικα τα πεδία ίνε πάρα πολα κε παράδες για τατα ετοπλάεπςαμε πάρα πολα κε αν θα πέρο απατα έναν ρύβλιν, τα γερμανικα τα πεδ'α απατο τιδεν κι κα παθάνε κε ερο... εγο πα εμ πιναζμένος.

Αδακα κςαν ςκύτε χαλαζμονι.

— Για τερ τον κυτοπόνιρον!

— Γνοςτικον κιφαλ.

— Απατον κε γνοςτικος άλο κεβρίετε!

ντέμορφα εςχεδίαςεν-ατα!

Ο πρόεδρον με δις κολίαν κςαν επίκενατς να ιςιχάζνε. Το λόγον επέρεν ο Βάςον ο Χαριτίδις.

Ο Βάςον-ταπινος, βραςοκομένος, άςςκεμος αλα τα πεδία έχνε ςατον τρανον ςέβας. Το μακριν τιν γλόςαν-ατ φούνταν περιςότερον αςα δινατα τα μύςτας-ατ.

Ο Βάςον ςκύτε κε καλατςςεβ κοφτα, ίςιχα, εφτάι ολτς να εγρικύνε.

— Πεδία, ατα το λέι ο Μυμυλτς για να δικεύτε, ατα κεπορυν να δικεόνατον. Εναν ρύβλιν μι κλεφς αςα κινονικα τα χρίματα τρία χιλιάδες κι κλεφς εν όλεν το ίδιον. Το κλεπςίον απομεν κλεπςίον. Ετοπλάέπςαμε τρανον ποςον, αλα το ποςον ατο εν απο καπίκια. Εαν καθένας εργάτες θα ενύνιζεν πος ςα γερμανικα τα πεδία δεν καλον κι θέφτανε τα καπίκιατ, ατότες κςάι πα κι θα ετοπλάεβαμε. Απεναντίας καθένας-ατυν έκςερεν πος ατα τα καπίκιατ, ενομένα με τάλα τα καπίκια, θα γίνουνταν χιλιάδες: καθένας απατυνυς επίςτεβεν, πος τα κάμποςα καπίκια ντο δι θα ρύζνε ςο ςςέρια τέργατίον τι Γερμανίας. Ο Μυμυλτς εκόμποςεν-ατς, εκα-

ταχράστεν τον όρκον τι πιονέρυ επρόδοςεν το έργον τὲργατίον, Πεδία! Ο Μυμυλτς άλο κεπορι ναπομεν πιονέρος!

— Κεπορι! Κεπορι! Σίρτιατον εκς!

Αςιν γρύπαν τι πιονερίον που εκάθοςαν σταβροπόδαρα εςκόθεν αναχάπαρα ι Γόλι. Στρονκιλέςα, . . γομάτένα, εθαρις ςδ̈λια κες εςς κυόπα. Κυόπα ςα μάγλατς, κυόπον ςιν τςιανκιαν, κυόπα ςανκόνας-ατς. Οντες καλατςςεβ αετς κοκινιζ, πυ εθαρις κοκινίζνε κε τομάτιατς.

Κάμποςα λεπτα ι Γόλι ςτεκ, κε εςς ςκομένον το ςςέρνατς, περμεν ίςαμε να τυλόνε ολ.

—Πεδία, δόςτε-με τον λόγον. Εγο αχα ντο έθελνα να λέγο-ςας: Ο Μυμυλτς καπαετλις εν, για τατο λόγος πα κεπορι να γίνετε κε κανις κεπορι να λέι, πος κεν καπαετλις, αμαν γιατι κανις απεμας κέκςερεν, πος κεςς οςπιτ, πος κι πάι ςο ςκολίον, πος εν ορφανος; Ολεν το το καλοκερ εδέβαςαμε τε τατόναν ςο λάγερ, εγέλαναμε με τα μαςχαρίας-ατ. Ελεπαματον πάντα γελαζμένον. Κανις κέκςερεν πος πυλι ςο παζαρ κατςαρύλας.

—Εγο εκςέρατο,—ακυςςέφκετε απο κάπυ.

Ι Γόλι γιριζ ςατο τιν λαλίαν μερέαν.

— Ατο εν κιαλοςςιρ ντο έκςερες-ατο κε κανίναν κέλεες-ατο. Ο Μυμυλτς έτον ολομάναχος. Αν κέτον αετς ολομόναχος ίςος να μι επίνεν ατο ντο επίκεν.

Αρ ατο εν πολα άςςκεμον, πεδία, πος εμις αετς ολίγον εγνορίζομε τέναν τάλο. Κε εγο, εθαρο, πος εμις πα έχομε ολίγον καπαετ ςατο ντεπίκεν ο Μυμυλτς.

Κε κατακόκινος άμον τςςικυντυρ ι Γόλι ογλίγορα ογλίγορα εκά-ςεν κςαν κύτςιρα ςο πάτομαν.

—Πεδία! Πίος άλο θελ να καλατςεβ για τον Μυμυλ;—ερота ι Κάτια.—Αμαν κρατέστια-τον αρκαν, εφταν το ταζιρ ντο επίκαματον. Αςο θρανιν σκύτε ι Μέλπο τι Χαραλαμπίδι. Ιςιχα τερι ολόγερατς ολτς με τα μάβρα τομάτιατς.

— Ο Μυμυλτς επίκεν πολα άςςκεμα, ανέντροπα, κανένας πιονέρος ίςαμε ατόρα κ'επρόζβαλεν εκίνος εκίνον αετς. Εμις εδίκαζαμε για διάφορα ιπόθεσις, έβγαλαμε αςο τάγμαν-εμυν για πότιζμαν τσιγάρυ κε άλα. Κι ατόρα, μάλιςτα, εθαρο, πος κεν ςςυφεν, πος ο Μυμυτς άλο κεπορι ναπομεν ανάμεςα ς'εμας.

Βέβεα! Γιοκ! Υτε έναν λεπτον!

Ι Μέλπο ίςιχα περμεν ίςαμε να τυλόνε.

— Αμαν, εμις ατο κεπορύμε να εφτάματο, πεδία, εμις κεπορύμε να εβγάλομε τον Μυμυλ αςο τάγμαν,

Εςκόθεν χαλαζμονι λαλίας. Ο πρόεδρον με όλιν τιν δίναμιν-ατ κοδονιζ.

— Για νυνίςτε μοναχον, πύ θα πάι; Ντο θα γίνετε; Βέβεα, επίκεν πολα άςςκεμα, άμαν υς οςίμερον κεπορύμε να λέγομε για τατόναν τιδεν άςςκεμον: έτον καλος πιονέρος, καλος ςίντροφος. Αν εμις ατόρα θα κρύοματον λάχταν, θαπομεν μοναχος, χορις γιαρτιμ, χορις τέρεμαν.

Κε αν θα βοιθύματον, ίςος να διορθύτε. Πεδία,— τελεν ι Μέλπο, κιάλο φοναχτα,— εγο πςιφίζο για να απομεν ο Μυμυλτς ςο τάγμαν.

Σιν ζάλαν λαλίας. Ο πρόεδρον κοδονιζ ο γραματέας κρύι με το κοντιλ απαν ςο ςτολ.

— Αλο πίος θελ να καλατςεβ; κυιζ ο πρόεδρον. Αμαν κανις κι ζιτα λόγον, ολ τζαίζνε εντάμαν. Τα πεδία ςκύνταν κε λανκέβνε αςα τόπςα-τυν, ένας πολεμα να λέι κιάλο τςςαιχτα αςον άλον, κε ςιν κεςςιαν απαν ςιν ταπυρέτκαν κάθετε ολομόναχος ο Μυμυλίτςον.

Ο Γεοργύλις εκςέβεν απαν ςο ςτολ, έβαλεν τα ςςέριατ εμπροςτα ςο ςτόμαν-ατ άμον τρυπαν κε γαραλαιζ.

— Τυλόςτε.

Σα ιςτερνα, τα λαλίας κόφκυνταν.

— Πεδία, —λέι ι Κάτια, —έχομε δίο πρότασις. Το έναν να εβγάλομε τον Μυμυλ αςο τάγμαν, κε τάλο να αφίνοματον ςο τάγμαν, αφυ πέρομε ιπόπςιν, πος κανίναν κεςς, κε πος αν θα δίγοματον λάχταν, θα απομεν ςο έλεος τι τίχις. Εγο πα ίμε για τατο τιν πρότασιν. Αλο πίος έχνε πρότασις;

Αδακα κςαν αςο κυμυλ τι πιονερίον τςςιτιζ κε τερι ι Γόλι. Ολίγον κιάλο θά εκοπανίυντον με τον «Κυδυχτεραν» εκι πυ ιπεράςπιζεν τον Μυμυλίτςον. Το πρόςοπονατς βρυλιζ, κε ι λαλίατς τρομαζ, όντες αρχινα:

— Πεδία κε κορίτςια, εγο εφτάγο αίκον πρότασιν, ατόρα αμαν να εκλέγομε κομίςιαν, πυ θα φροντιζ να βαλ τον Μυμυλίτςον ςο ςκολίον κε εκςον απατο, όλεν το τάγμαν πα να προςτατέβιατον.

— Πίος ίνε για τιν πρότασιν τι Γόλις; — αροτα ο πρόεδρον.

Σκύνταν πολα ςςέρια.

— Ι περιςι...

— Δόζμα το λόγον, — κυιζ κάπιος αςι πιονερτς. Κε παραμεριζ τι γιτονάδες-ατ με τα ςςέριατ κε ςκύτε αςο πάτομαν το „Κολονκιθ"

— Εγο ελαρο, πος ντο θαφίνομε τον Μυμυλίτςον ςο τάγμαν ολίγον εν, ντο θα βάλοματον ςο ςκολίον πα κι κανίτε.

Πρεπ να διορθόνομε κε το καπαέτνατ κε να δίγομε ςα γερμανικα τα πεδία τα παράδες ντο επέρεν. Εγο εφτάγο πρότασιν, αβριον καθένας να φερ όςον επορι για να τοπλαέβομε το ρύβλιν ντο εκςόδεπςεν.

Τα πεδία τερυν τέναν τάλο, χαμογελυν. Χα θάμαν! «Το Κολονκιθ» ολίγον εμπροστα εβάρκιζεν ας ολυνυς παραπαν «εκς αςο τάγμαν» κι ατόρα για τέρεν ντο ενύντςεν κε ίβρεν. Κε ολ εκςέρνε πος παλαλύτε για τα ιρίςια, τρομαζ απαν ςο καπικ.

—Αιτα „Κολονκιθ„! Μπράβο!

Ε, βέβεα, ι αλ ας ατόναν χιρότερι κίνε. Ολ πςιφίζνε για τιν πρότασιν τι „Κολονκιθι" . Κε οντες έρτε ι δυλία ςο αποφαςιςτικον τιν πςιφοφορίαν, να απομεν ο Μυμόλτς ςο τάγμαν ςκύνταν αμέτριτα ςςέρια. Ολ „ιπερ".

Κανις κεν „κατα".

—Πεδία,—λέι ι Κάτια,— ι ςινεδρίαςι τι ςινδυλίυ ετελίοςεν. Μυμυλίτςο έκςες: Απομεντς ςο τάγμαν.

Ο Μυμυλίτςον λανκεβ κε ςκύτε αςο ςχαμιν, ι χρατ αλαζ κε μεταλαζ

—Ακύστεν..... Εγο.... εφέρθα αμον... αμον μυχτερος κε εςιν... άμαν αδακα αρχινα να πυρτεκον, τα

ςςίλιατ τρομάζνε κε ο Μυμυλίτςον ροζ εκς. Τα πεδία τρέχνε απο πίςατ, εδγάλνατον αςιν κρεμάςτριαν τι λοματι, όπυ επεκύμςεν ςο τυδαρ κε έκλεεν, πιάνατον αςομία, αςιν πλύζαν-ατ.

—Ατε, Μυμυλίτςο, ανάςπαλον-ατα, χάςον-ατα: όλια θα παν καλα... Εμις θα τοπλαέδομε ατα τα παράδς, εκςες;

—Ατε, Μυμυλ, μι δαρκίις—λέι ι Γόλι ςίτια πολεμα ναχπαν αςον πρόςοπον-ατ τα ςςέριατ, κε κεγρικάτο πος ι ίδια πα κλέι, κε πος τα δάκριατς ςτράφτε ςόλια τα κυόπα.

ΠΟΣ ΕΝΙΚΕΣΕΝ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙΝΟΝ Ι ΚΟΜΥΝΑ

Ατο έτον μόνον παράςτασι. Κε όχι κε τογριν παράςτασιν αλα ςκινοθεςία τι ιςτορίας τι Αλτάεβας „Ι ίροες τι Κομύνας“.

Αμαν κςαν.....

Ιςος, επιδι ιμπςον όραν πριν ο ςίντροφον πυ έρθεν αςο ραικομ ιςτόριζεν το Παριςινον τιν Κομύναν κε ιςτόριζεν-ατο με τιν καρδίαν, γιατατο ςα πεδία ατόρα εφένυτον πος ατο κεν παράςταςι κε πος όλια ντο γίνονταν ίνε αλιθινα.

Κε όντες εβγεν ςιν ςκινιν ο Μίτον Μαβίδις με μαβιν πλύζαν κε κόκινον κέπκαν ςο κιφαλ, με το τυφεκ ςα ςςέρια κε με τιν χαραν τςαιζ: „Πατέρα εδέχτανεμε ςιν Εθνοφρυραν“ όλια τα καρδίας τι πεδίον χορολανκέβνε αςιν χαράν-ατυν ςο παραγέμιςτον τιν ζάλαν. Ο Μίτον εν ατόρα ο Αντρε. Με το νέον το κοςτιύμνατ φένετε κιάλο ιπςιλος κε τρανος. Κε όντες λέι, ςίτια λαιζ

το τυφέκνατ, πος ςο Παρις ατόρα εν κομύνα, ολ ι προδότε έφιγαν ςιν Βερςαλίαν, κε τιν πολιτίαν έχνε ςα ςςέρια-ατυν ι αργατ — όλια τα πεδία απες ςιν ζάλαν ίνε έτιμα εντάμαν με τον Μίτον να ιπεραςπίςκυνταν το Παρις.

Οπις ςιν ςκινιν ακυςςέφκυνταν πολα λαλίας κε τςςαίγματα: „Ζίτο ι Κομύνα!“ Τρεχτα έρχετε ι Ελένι τι Ζαραφίδι αςο 6-ον τιν τάκςιν με δεμένον ςταδροτα ςιν καρδίαν-ατς μαντιλ κε άςπρον κετςςελυκ ςο κιφάλνατς.

Ι Ελένι εν ατόρα ι Μαρι. Σα ςςέριατς εςς καρναλ με τα λόματα. Ογλιγορτα έδαλεν το καρναλ απαν ςο ςτολ κε, άμαν ίδεν τον αδελφόν-ατς, χαρεμέντςα εντόκεν τα τςςάπας.

— Ο Αντρε — ςτρατιότις τι Εθνοφφρυρας!

Ιςτερνα ι Μαρι ςιρ το κετςςελύκ-νατς απαν ςο ςτολ κε λέι, πος ατόρα κεν κερος να κρύι φτερον ςέμορφυς τι ντάμες, επιδι ι παντέμορφι ι ντάμες έφιγαν ςιν Βερςαλίαν, κε „θα κοπιάζομε άλο να μι γιρίζνε οπις. Ατόρα ολ πρεπ να δυλέδνε για τιν κομύναν“.

— Εκςερτς μάνα, ι κομύνα θα τερι ςο λογαριαζμόν-ατς όλια τα πεδία. Ολια τα χρέατα τεργατίον ακιρόθαν κε κανις κι τολμα να ςιρ ταργάτας εκς αςο ςπίτια-τυν.

— Εςτα, χοντροκιλ Μαρτεν, — φοδεριζ ι Μαρι, — άλο κι θα ςτεκς απάνεμυν κεκα για το νίκιν: ετελίοςεν ι δαςιλίας!

Ακυςςέφκετε το χτίπεμαν τι παραπανι κε ι τραγοδ'α τι „Μαςαλιότιςας“ κε ίςτερα λαλίας: „Ζίτο ι Εθνοφφρυρα! Ζίτο ι Κομύνα!“

Σιν οταν τρεχτα εμπένε δίο πεδία, εκίνα πα με μαβία πλύζας κε τυφέκια ςα ςςέρια.

— Μαρςελ! Πιερ! — κυιζ ι Μαρι εςιν πα ίζνε ςιν Εθνοφρυραν;

Αλα ο Μαρςελ φοβερα ογλιγορι.

— Αντρε! — κυίζ — ςο πόςτον! Πρεπ να :περαςπίςκυμες το Μονμαρτρ! Ι Βερςαλιότε επεριτριγίλτςαν το Παρις.

Ι Μαρι πα θελ να πολεμα με τι Βερςαλιότας.

Περ το τυφεκ τι Μαρςελ φορι τιν κέπκαν-ατ.

Ι μυςικι κςαν πεζ τιν „Μαρςαλιότιςαν", κε ι μάνα-τυν κλέι, πος κε τον Αντρε κε τιν Μαρι θα ςκοτόνε ι Βερςαλιότε κε ατε θαπομεν μοναςςέςα — ολομόναχος.

— Μι κλες, μάνα, λέγιατεν ο Αντρε, — άν θα ςκοτόνεμε ι κομύνα θα πλερόντςε 500 φράνκα. Ατα κιν ολίγα, μάνα!

Οντες θα πάι, κλόςςκετε κε λέι τιν μάναν-ατ:

— Δόζμα τιν όραν τι πατέραμ, εγο ατόρα ίμε τρανος!

Ι μάνατ εβγαλ άςο ςυντυκ τιν όραν κε δι τον Αντρε.

Ολια τα πεδία ςιν ζάλαν μακρογυλυν, να καλοελέπνε τιν όραν. Ι όρα εν τρανον, αςιμένεν χορις κιοςτεκ.

Ο Αντρε βάλιατο ςιν τςςέπινατ. Σο ςοκακ (διλαδι οπις ςιν ςκινιν) κςαν κρύι το παραπαν κε ολ ρύζνε εκς.

Ι περτε κατιβεν. Σιν ζάλαν άφτνε τα φοτίας κε αμαν αρχινα το βοετον. Κε μόνον ατόρα εγρικα κανις πόςον πικνα κάθυνταν ολ. Ιςος, να μὶ έτον αετς ςτενά-

χορα αν ςα πρότα δίο ςιρας τα ςκαμία κεκάθυςαν πεζπριζόρνιδες αςιν κολόνιαν. Τυλυνέτερον τα μαλία ίνε κομένα κε ολ φορυν μαδία, λινα πλύζας.

Ι Παρθενόπι Παγιανοτίδι αςιν πέμτιν τάκςιν κάθετε ςο δέφτερον τιν ςιραν ίςα, ίςα οπις ςέναν τρανον βραςοκομένον πεδαν αςιν κολόνιαν. Τερί-ατον πος αςιν ταραςςίν-ατ εκοκίντςαν κε τοτίατ κε εκςακολυθα να κρύι τα τςάπας αν κε ι περτε εκατίβεν προ πολυ.

— Τεαμ ντο ςςέρετε; θα τελεν, όπος φένετε, θλιβερα.

Ολια-τυν θα χάνταν, θα ελέπςατο! — λέι ι Παρθενόπι τιν Μάρθαν πυ κάθετε ςο γιάν-ατς. — Ι Κομύνα ετελίοςεν «πατυρεμένον ςο έμαν». Εκςες ντο ίπεν ο ςίντροφον αςο ραικομ.

— Αμαν, ίςος κάπιος πα να εγυρτατέφτεν, — δοκιμαζ να δι θάρος εκίνε-εκίνεν ι Μάρθα.

Ι Μάρθα κςάι κι αγαπα, οντες κατ τελεν θλιβερα. Αμαν ι Παρθενόπι πιζμον.

— Ελεπς, ντο γράφ ςιν αφίςςαν: «Ι ίροες τι Κομύνας».

Αφυ ίνε ίροες, θα ιπι ολ επέθαναν.

Σο γιάνατυν πυ κάθετε ο Θοδοράκις πα επικιρον, πος όλεν ι κομύνα εχάθεν κε χανις κεγυρταρέφτεν.

Ι Μάρθα κυντα με τιν ανκόναν-ατς τιν Πάρθενόπιν.

— Θα κλες; Εγο, όπος φένετε θα κλέο.

Ο Θοδοράκις λαιζ τόμίατ.

— Κε γιατι να κλες. Χοςς παράςταςι εν!

Ι περτε ςκύτε. Απαν ςιν ςκινιν ςοςτον παρικάταν αςα ςτόλια, ςκαμία κε αςςερόνια. Απαν ςιν κορφιν τι παρικάτας—ο Μαρςελ. Κρατι ςα ςςέριατ κόκινον παντέραν. Σο γιάνατ ι Μαρία με το τυφεκ, ο Πιερ κε δι εργατ με μαβία πλύζας.

Κε ίςος, επιδι οπις ςιν ςκινιν ακυςκύνταν τυφεκέας, ολτς ςιν ζάλαν απες πιαν ο φόβον κε φένετιατς πος όλια ίνε «τογρία».

Αμαν ο Αντρε κι φένετε.

— Αχα τοχας! Ερθεν τρεχτα με το τυφεκ ςέναν ςο ςςερ κε ςάλο με ςςκέδος.

— Ντο κρατι ςα ςςέριατ;

— Μαρι, Μαρςελ!—κυιζ ο Αντρε,—έφερα-ςας ολίγον πςεμένον ςςκιλι κρέας—ι μάναμ ςτίλτςαςατο.

— Για τερ, έτρογαν ςςκιλι κρέας, ακυςκύνταν πυςςτιρίγματα απες ςιν ζάλαν.

Τςςςς. ίςιχα! Ο Αντρε κατ λέι.

— Το Μονμαρτρ επάρθεν! Το Μονμαρτρ κέετε!

Ολ ελέπνε, πος το Μονμαρτρ κέστε, επιδι ςιν ςκινιν κςςίετε κόκινον φος. Σιν κορφιν τι παρικάτας το κόκινον το φος εφτάι το κόκινον τιν παντέραν να βρυλιζ, κε κόκινον άμον έμαν χρόμαν κςίετε ςα πρόςοπα τον ιπεραςπιςτον τι παρικάτας. Κεκς όλεν ςίρνε κε ςίρνε!

— Φίγον, φίγον, Αντρε! τςαιζ ι Μαρι.

Αλα ο Αντρε κεπορι να φεβ. Αςα ςςέρια τι Μαρςελ ρυζ αναχάπαρα ι παντέρα. Ο Μαρςελ ρυζ ςιν παρικάταν. Ο Αντρε αρπαζ τιν παντέραν κε κςαν καρφόνιατο απαν ςιν παρικάταν, Ιςτερα αρχινυν ολ να

σίρνε: κε ι Μαρι κε ο Αντρε κε ο Πιερ. Αμαν όλια τι κάκυ. Σιν ςκινιν σιχνα-πικνα τρεχτα έρχυνταν κε κυίζνε: «Το φρύριον Ιζυ επάρθεν! το Παρις κέετε! Τα κανόνια τι βερςαλιοτίον διαβένε το ποταμ.

— Ντο έν αύτο πα!

Νπυμ! Νπυμ! Τα κανόνια τι Βερςαλιοτίον καταχέγνε το Παρις.

Ολια παν χαμένα. Αγα ρυζ κε ι Μαρι απαν σιν παρικάςαν. Κε ο Πιερ θανατικα γεραλαεμένος κυιζ. «Ζίτο ι κομύνα!» Ι δι εργατ πα εςκοτόθαν.

Σιν παρικάταν απομεν μόνον ο Αντρε-φιλακάτορας τι κόκινυ παντέρας. Εθαρις ο ίδιον πα βρυλιζ απες ςα φόςςια τι γιανκυνι κε ςιρ, ςιρ χορις να νενκάςςκετε.

Ντο εγέντον; Ερθεν βοίθια; Γιοκ ι Βερςαλιότε έχυνταν τρεχτα σιν ςκινιν με τα λαλίας:

— Θάνατον ςι κομυνάρυς!

— Πος! Αύτο το μορον μοναχον φιλατ τιν παρικάταν λέι ακςιομοτικον.—Πιάςτιατον ζονανον!

Τριγιλίζνατον, κατιβάζνατον αςιν παρικάταν.

— Πέι ςςκιλοκύταβον, πόςα μολιβέας έςιρες απάνεμον;—εροτα ακςιοματικον.

— Εμέτρεςα υς τα πενίντα, κΐςτερα άλο κεμέτρεςα, δι τςςοαπ ο Αντρε.

— Σο τυβαρ; διαταζ ακςιοματικον.

Ο Αντρε αμον άγυρος πάι ςτεκ ςο τυβαρ. Αμαν αναχάπαρα κατ εντόκεν ςο νύν-ατ. Εβγαλ τιν όραν.

— Δόςτε-με τιν άδιαν να πάο φέρο αύτο τιν όραν ςιν μάναμ, αδακα ςυμα. Θα κλόςκυμε οπις: ατόρα θα κλόςκυμε κ'έρχυμε.

Ακςιοματικον νυνίζιατο.

— Αιτε- δέβα,—λέατον.

Ο Αντρε φεβ κε δι-νοματι βερςαλιότε αρχινου τιν ταβιν.

— Εχομε διαταγιν ολτς να τυφεκίζομε, λέι ίνας.

— Αμαν κίριε ταγματάρχι, χοςς ατο εν ακόμαν μορον,—λέατον άλος.

—Ατο το μορος εςκότοςεν 10 νοματυς απεμας,— δεμονίςςκετε ο ταγματάρχις.

Αμαν ο Αντρε εκλόςτεν κέρθεν ςίτια επέρεν-ατον αςιν καρδίαν.

— Αχα έρθα—αμον τςιπιν εφίτροςεν εμπροςτα ςον ακςιοματικον.

—Ερθες οπις τεμιακ; θαμαζμένος εροτα ακςιοματικον κι αμαν ετςςίλοςεν κε εδιέτακςεν:

— Στα ςο τυβαρ! Στρατιότε ςίρτε!

Ι ςτρατιότε ςκόνε τα τυφέκια-τυν κε πέρνε νιςςιαν:

Αναχάπαρα αςο δέφτερον τιν ςιραν τα καθίζματα απελπιςτικα τςςαιζ έναν μορον:

— Μίτο! Μίτο! Θα ςκοτόνατον! Θα ςκοτόνατον!

Ι ςτρατιότε άθελα κατιβάζνε τα τυφέκια.

Σιν ζάλαν πορπατέματα. Ο Μίτον—Αντρε, πετέρνεν αετς άφοβα απες ςιν πιςτ τον θάνατον αμον εντράπενατο.

Κλέι ο μικρον αδελφός-ατ; αρ ατο χαλαν τιν μέςεν.

— Τςςςς.. ίςιχα!--κυίζνε ςιν ζάλαν.

— Σίρτεν!— διαταζ ακςιοματικον.

— Μίτο! Μίτο! Θα ςκοτόνατον! Θα ςκοτόνατον!

Τα κλαπςίματα τι μικρυ εγόμοςαν τιν ζάλαν. Τι κάκυ κοπιαζ ι μάνατ να τυρυλεβ τον μικρον, κε εχςιγίζιατον πος όλια ατα γίνυνταν «μαςχαρεφτα». Ι ίδια πα κλέι ςε χοντρα-χοντρα κιλίυν τα διάκριατς κε πος επορι να πιςτέβιατεν το μορον, πος γίνυνταν μαςχαρεφτα;

Κε πος να μι κλέι κι ατε; Χοςς ατος εν ο Μίτον, το πεδίνατς. Κε για τέρεν ντάγνος εν ο Μίτοςατς. Σο ιςτερνον τιν ςτιγμιν πα ενθιμέθαν τιν μάναν-ατ. Κε ντέμορφα ίπενατο. «Ι μάναμ αδακα ςυμα εν». Κε να νονιζ κανις πος εν ο ίδιον ο Μίτον, πυ ςο ςπιτ νιά κυνάπια κε νιά τέλια πυδεν εφέκεν,—όλια κοβαλίατα κε θα χτιζ ράτιο.

— Τύλοςον, τύλοςον, Βαςίκο!—Κοπιαζ να τυλον. τον μικρον ι μάνατ. Αμαν ο Βαςίκον κι άλο δινατα κλέι.

Αδα κιακι ςιν ζάλαν ακυςςέφκυνταν αναςίρματα.

Ι Μάρθα προ πολυ αναςιρ.

Ο ακςιοματικον δοκιμαζ ναλαζ τα πράματα.

— Κίριε ταγματάρχι, λιπεθέςτε αγύτο το πεδιν, χοςς ακόμαν μορον εν.

— Το μορον τι κομυνάρυ εν ο θανάςιμον ο εχθροςεμυν, απαντα ο ταγματάρχις.—Στρατιότε, ςίρτεν!

Απάντιςι ςάτο έςαν τα τςιρίγματα κε τα κλαπςίματα τι Βαςίκο.

Αναχάπαρα εγέντον κατ πυ κανις καμίαν κενε μένεν-ατο. Αςο πρότον τιν ςιραν λανκεβ ςο ποδαρ ο βραςοκομένον ο πεδας με το μαβιν τιν πλύζαν.

— Πεδία, ςο γυρτάρεμαν. Ας βοιθύμε τιν κομύναν !

Ζίτο ι κομύνα ! — Κε ςέναν ςολυχ ατος κι απο πίςατ όλια τα πεδία αςο πρότον τιν ςιραν εβρέθαν απαν ςιν ςκινιν, κε ςίρνε κε πέρνε τα τυφέκια αςα ςςέρια τι Βερςαλιοτίον.

— Παραδοθέςτεν ! — κυζ αναχάπαρα ο ιπεραςπις-τις τι κομύνας. — Ζίτο ι κομύνα !

Ατο ο λόγος εφταιτιν ζάλαν να ςίετε.

Σα παραθίρια τρομάζνε τα γιαλία. Ενας τςςαιζ, άλος, κλέι. Ο Βαςίκον, πυ κάπιος έβαλεν-ατον απαν ςιν ςκινιν ανκαλιάςκετε τα γόνατα τι γυρταρεμένυ τι Μίτο-Αντρε. Σιν παρικάταν φένυνταν αδα κιακι τα μαβία τα πλύζας τι πεζπριζόρνιδον αςιν κολόνιαν.

Ο Αντρε εγυρταρέφτεν. Εγυρταρέφτεν ενάντια ςο ιςτορικον τιν αλίθιαν, αν κε το πρόγραμαν τι παράςτα-ςις κε ο ρόλος-ατ κέπρεπεν να ετελίονεν αετς. Σιν κορφιν τι παρικάτας κιματιζ το κόκινον ι παντέρα πυ ενίκεςεν. Κρατί-ατο ςα ςςέριατ έναν πεδιν αςιν κολόνιαν.

Το βραςοκομένον το πρόςοπον-ατ βρυλιζ απες ςο κοκιναδ τι γιανκυνι.

— Ζίτο ι Κομύνα !

— Ι κομύνα ενίκεςεν ! Θάνατος ςυς βερςαλιότας !— Ι νέι κομυναρ ρύζνε απαν ςι βερςαλιότας κε διαβένε αςο γιαν το ςκοτομένον. Ι Μαρι κίτε αςάλεφτος με κςςιμένα τα μαλίατς. Μόνον τα μάβρα ματοτάτςιατς τρομάζνε ςοφος.

— Ζίτο ι Κομύνα! — τςςαίζνε ι θεατε κε ι αρτιςτ, πυ επαρεςίρθαν κε ενθυςιάςταν αςαίκον τέλος πυ κεπερμέναν.

Το Παριςινον ι Κομύνα φυρκιζμένον κε τςςιγνιαεμένον ςο έμαν ςα 1871 τι χρόνιας ενίκεςεν ςα 1927.

Ατο εγέντον χάρις ςον βραςκομένον τον πεδαν αςιν κολόνιαν, πυ πρότος εκύικςεν:

«Ας ιπεραςπίςκυμες τιν κομύναν!».

ТІМІ 17 КАП.

ЦЕНА 17 КОП.